

...maar het komt wel weer in orde (1940-1946)

Nederlandse swingmuziek: Van bezetting naar bevrijding

Met niet eerder uitgegeven opnamen

...maar het komt wel weer in orde (1940-1946)

Nederlandse swingmuziek: Van bezetting naar bevrijding

Met niet eerder uitgegeven opnamen

Het is zomer 1943. Nederland is al ruim 3 jaar bezet door de Duitsers. De tweede Wereldoorlog draait op volle toeren. De Duitse troepen hebben aan het Oostfront de eerste nederlagen geleden. In West-Europa waren de Duitsers koortsachtig bezig met de bouw van de Atlantikwall om aanvallen van de geallieerden op de westkust af te slaan. De geallieerden daarentegen waren bezig met de voorbereidingen om aanval op de Atlantikwall uit te voeren. Het leidde in 1944 tot D-day en de invasie van Normandië. In Nederland zijn de Joodse Nederlanders ondergedoken of verblijven nog in doorvoerkamp Westerbork of zijn afgevoerd naar de vernietigingskampen in Oost-Europa.

Nederlanders krijgen te maken met onderdrukking, verplichte 'Arbeitseinsatz' en tekorten op alle gebieden. Voedsel is alleen verkrijgbaar met distributiebonnen. De media zijn genazificeerd en musici moeten zich hebben aangemeld bij de Kultuurkamer. Uiteindelijk is het doel dat de muziek wordt ontdaan van Joodse en negroïde elementen en van andere 'Volksvreemde' elementen. De muziekteksten mogen niet meer in het Engels worden gezongen, jazz- en swingmuziek zijn verboden. Orkesten moeten hun repertoire voorleggen aan de controlerende nazi-autoriteiten. Er is sinds 1941 nog maar één genazificeerde omroep in Nederland namelijk de Nederlandsche Omroep (N.O.).

Op 20 juli 1943 neemt het eind 1942 opgerichte dans- en swingorkest van Dick Willebrandts het nummer 'Het komt wel weer in orde' op, geschreven door Jan Broekhuis en gezongen door Nederlands beste crooner Jan de Vries. De plaat kwam pas begin of midden 1944 op de markt en werd een 'hit' en verkocht goed. Verzamelaars van 78-toerenplaten kunnen deze plaat nu nog altijd redelijk makkelijk vinden op rommelmarkten. Om de plaat te kunnen kopen moest men toen wel twee oude schellak platen inleveren, vanwege het tekort van dit materiaal door de oorlog. De platen werden vermalen, gesmolten en opnieuw geperst. De kwaliteit van deze platen was slecht door het onvermijdelijke gruis en papier van de oude labels dat in de persingen terecht kwam. Toch verkocht de

*De onvolprezen crooner
Jan de Vries*

gens wat van aan'. In de tekst zinnen als 'Achter de wolken schijnt de zon' dat uitgelegd kon worden als de bevrijding is in zicht. 'Schaterlach elke dag, al heb je een tientje of een halve ton'. De halve ton is een cynische steek onder water naar de zwarthandelaren, die grof geld verdienden aan de dagelijkse tekorten. 'Als er geen Tom Poes was dan had iedereen het land' De strip Tom Poes van Maarten Toonder verscheen in de Telegraaf, de krant die in de oorlog collaboreerde met de Duitsers, maar blijkbaar beleefden de lezers meer plezier aan de strip Tom Poes dan het pro-Duitse nieuws van de Telegraaf. 'Het is voorlopig afgelopen met het stille strand'. Deze zin refereert aan de bouw van de Duitse Atlantikwall aan de Nederlandse kust. 'maar het komt wel weer in orde'. Het zal maar tijdelijk zijn.

Mei 1945, Nederland viert de bevrijding. Orkestleider Dick Willebrandts krijgt een speelverbod en moet zich verantwoorden voor de zuiveringscommissie van de ereraad voor de muziek op beschuldiging van collaboratie met de Duitsers. Hetzelfde gold voor Theo Uden Masman van de Ram-

blaas goed. Ook omdat de radio's in die tijd moesten worden ingeleverd bij de bezetter. Het orkest van Willebrandts speelde swing op hoog niveau, mede door de arrangementen van Pi Scheffer, Francis Bay, Kees Bruyn en Ferry Barendse. Swingmuziek was Amerikaans en er naar luisteren was al een vorm van verzet.

Nederlanders hadden inmiddels door de censuur geleerd de dubbele bodem van de veelal Nederlandse teksten te doorzien. Waren ze fout of een vorm van verzet? De strekking van de tekst van de Willebrandts opname is erg interessant en subtiel: 'Het komt wel in orde, doe als ik en trek je nergens wat van aan'.

blers en bandleider Ernst van 't Hoff. Alle drie de orkestleiders waren absoluut niet pro-Duits en speelden Amerikaanse georiënteerde swingmuziek, ook van Joodse en Afro-Amerikaanse componisten door de titels te veranderen en de composities onder eigen naam te zetten, zoals bijvoorbeeld de opname van Ernst van 't Hoff op deze cd 'Chanson d'amour Cubaine' in feite het nummer 'Rosetta' van de Amerikaanse jazzpianist Earl Hines. Wat ging er mis?

Paradoxaal genoeg beleefde de jazzmuziek in de vorm van swing in Nederland een absoluut hoogtepunt tijdens de bezettingsjaren. De bigbands van Dick Willebrandts, Ernst van 't Hoff en ook de Ramblers bereikten een jazzniveau dat voor de oorlog ondenkbaar was. Hoe was dat mogelijk onder de Duitse bezetting?

Nederland voor 1940 geen jazzparadijs

In de periode 1925-1940 kwam de jazzmuziek in Nederland maar moeizaam van de grond. Dat kwam enerzijds doordat men in het begin nog geen goed idee had wat jazzmuziek ritmisch, harmonisch en qua improvisatie inhield. Dat is goed te horen op de Doctor Jazz cd 'Charleston in the Netherlands' (DJ019), nog altijd verkrijgbaar op onze website. Maar de ontwikkeling werd ook sterk beperkt door de protestantse en katholieke zuilen in het verzuilde Nederland. Amerikaanse dans – en jazzmuziek werden als onzedelijk en slecht voor de jeugd bestempeld. De in 1926 opgerichte band de Ramblers probeerde in het begin wel serieus voor de jazzmuziek te gaan, maar moest om te overleven al snel veel concessies doen. De redding was een vast contract bij de meer liberale VARA-omroep in 1936, waarbij ze wel vrijheid kregen om swingmuziek te spelen, maar waarbij het amusementsgehalte toch de prioriteit had. Echte professionele swing bigbands zoals in de VS waren in Nederland voor de oorlog nog niet mogelijk.

Amusement en propaganda tijdens de bezetting

Duitsland verklaarde op 10 mei de oorlog aan Nederland en op 14 mei moest Nederland al capituleren na het bombardement op Rotterdam. Daarmee begon ook de nazificering van de amusementsmuziek en daarmee ook de jazz- en swing muziek. In de eerste maanden van de bezetting hielden de nazi's de schijn op dat het leven normaal zou blijven doorgaan.

Dit om onrust en verzet te vermijden. Het omroepbestel bleef intact, joodse muzikanten konden in eerste instantie gewoon door blijven spelen.

De cd opent met een niet eerder uitgegeven VARA opname van de Ramblers op 17 juli 1940 met in de gelederen van de band nog de joodse muzikanten Sem Nijveen en Sal Doof. Er mocht nog in het Engels gezongen worden en ook Amerikaans repertoire was nog toegestaan. Zo opent de cd met een indrukwekkende uitvoering van de Ramblers van

'Rollerskating On A Rainbow' uit de muziek-, dans- en zwemshowmusical 'Aquacade', geproduceerd door Billy Rose. Geen jazz, maar wel jazzy en muzikaal verantwoorde showmuziek.

Maar al snel toonde de bezetter zijn ware gezicht en werd er een begin gemaakt aan het isoleren van de Joodse bevolkingsgroep. Het verzuielde omroepbestel werd vervangen door de genazificeerde Nederlandsche Omroep (N.O.).

En na de Februaristaking van 1941 werd verzet hard neergeslagen. Eind 1941 toen de V.S. in de oorlog werd betrokken mochten teksten niet meer in het Engels worden gezongen en begonnen ook de swingbands gebruik te maken van Nederlandse teksten.

Het Theater Instituut gaf in 2005 een box van 4 cd's uit gewijd aan het thema amusement en propaganda tijdens de Bezetting. ('Ongehoord' 1940-1945 FAC 2-23003) De programma's van Radio Oranje in Londen en de programma's van de sinds 1941 genazificeerde Nederlandsche Omroep (N.O.) kwamen hier aan de orde. Een onderdeel werd hierbij over het hoofd gezien, namelijk de geluiden vanuit de Nederlandse kolonies. In het toenmalige Nederlands-Indië nam zanger Almarij begin 1941 het vermakelijke nummer 'Herr Hitler wil naar Londen' op met een licht swingende begeleiding van de (waarschijnlijk) Duitse bandleidster Elsa Loritta. Deze ongeremde spot op Hitler was een jaar later niet meer mogelijk, want toen was ook Nederlands-Indië veroverd door Hitlers bondgenoot Japan en werden de Europeanen in de kolonie geïnterneerd in wrede Jappenkampen.

Het lot van de Nederlandse joodse muzikanten

Een van de eerste maatregelen van de Duitse bezetter in Nederland was het vervolgen en uitschakelen van de joodse landgenoten, uiteindelijk ontaardend in de gruwelijke Holocaust. Vanaf begin 1941 mochten joodse muzikanten niet meer in het openbaar optreden en moesten orkesten hun joodse collega's ontslaan. Er waren maar drie opties voor de joodse Nederlanders.

mondharmonica-speler
Max Geldray

zanger en gitarist Wally
Sluyzer in 1934 met trom-
pettist Louis de Vries

Vluchten: Deze optie koos o.a. jazz mondharmonica speler Max Geldray. Hij vertrok naar Engeland en maakte daar pas na de oorlog een carrière in de beroemde Goon show. Hij is de tekstschrijver van het nummer van het Cabaretorkest van de prinses Irene Brigade.

Een andere optie was onderduiken: Dat deed de joodse zanger Wally Sluyzer. Hij dook onder in België en overleefde de oorlog. België werd grotendeels al in september 1944 bevrijd. Hij zal met veel genoeg op 3 mei 1945 het nummer 'Hot Time In The Town Of Berlin' hebben opgenomen met de Belgische band 'The Internationals' enkele dagen voor de val van Berlijn op 7 mei 1945 en twee dagen voor de bevrijding van Nederland op 5 mei. Met veel verdriet daarentegen zal hij een jaar later 'My Yiddische Momme' hebben opgenomen toen de omvang en het leed van de Holocaust goed was doorgedrongen. Deze werd toen niet zo herdacht als nu. In 1946 was een ieder met zijn eigen sores en leed bezig en wilde men verder met het leven en niet teveel herinnerd worden aan zaken als de Holocaust. In Nederland kwam ca 73% van de joodse bevolking om in de concentratiekampen. Dit staat in schril contrast met België waar ca 30% van de joodse inwoners de Tweede Wereldoorlog niet overleefden! De jazz versie van 'My Yiddische Momme' op deze cd gezongen door Wally Sluyzer in 1946 gaat door merg en been!

Johnny & Jones in het kamp geschilderd tijdens hun werk in de vliegtuigsloperij.
(tekening: Leo Kok)

Het beroemde duo Johnny & Jones, die in 1938 furore maakte als 'Two kids and a guitar' met o.a. het nummer 'Meneer dinges weet niet wat swing is'. Hun swingmuziek was fris en sprankelend en geënt op het Amerikaanse duo Slim & Slam. Zij ondergingen het lot dat het merendeel van de Nederlandse joodse gemeenschap ten deel zou vallen. Het optreden werd eerst onmogelijk gemaakt en in 1943 werden ze met hun echtgenotes geïnterneerd in doorvoerkamp Westerbork. Daar werkten ze als slopers van neergestorte oorlogsvliegtuigen.

Kampcommandant Gemmeker creëerde in het kamp een schijnwereld dat het allemaal wel mee zou vallen. Onderdeel van die schijnvertoning waren de muziek- en cabaretavonden in het kamp met joodse topartiesten. Omdat Johnny & Jones het Duits niet beheersten, mochten ze in het kamp alleen informeel optreden in het 'gezellige' koffiehuis. In de zomer van 1944 mochten ze, waarschijnlijk op verzoek van de vrouw van kam-

pleider Gemmeker, zes opnamen maken in Amsterdam voor privé-gebruik. Amsterdamse vrienden boden hen toen aan om onder te duiken, maar dat aanbod sloegen ze af, omdat anders hun echtgenotes op transport gingen. Een van de nummers die ze opnamen is 'Floep zei de stamper' en is te horen op deze cd en lijkt de refereren aan het werk van Johnny & Jones in de vliegtuigsloperij. Dit nummer werd later beter bekend als 'De schoorsteenveger' en kreeg een dubbelzinnige schunnige tekst. Op 4 september 1944 moesten Johnny & Jones mee met het laatste transport vanuit Westerbork. Het voerde hen naar diverse concentratiekampen, waar ze vlak voor de bevrijding omkwamen in kamp Bergen Belsen, beiden waren nog geen 30 jaar oud.

Swingmuziek verboden en toch broodnodig (1940-1945)

Fanatieke nazi's, zoals de SS, zagen jazz en daarmee ook swingmuziek als 'entartete Musik' welke uitgebannen moest worden. Anderzijds werd het regime in Duitsland geconfronteerd met het feit dat jonge Duitse soldaten van de Wehrmacht entertainment wilden en weinig hadden met de gezui-verde Duitse amusementsmuziek en de dagelijkse marsmuziek. Zij gingen steeds vaker stiekem luisteren naar swing- en dansmuziek op de buitenlandse zenders. Het propagandaministerie van Goebbels vond dat een ongewenste ontwikkeling, maar besloot dat men toch tijdelijk gecontroleerd aan de behoefte moest toegeven van de Wehrmachtsoldaten om te voorkomen dat de eenzijdige nazi-indoctrinatie gevaar liep. Het ministerie van propaganda zag hier een rol weggelegd voor met name de Nederlandse en Belgische musici.

Zo kon het gebeuren dat een lang gekoesterde droom van Ernst van 't Hoff om een swing bigband met de beste Nederlandse swingmuzikanten te leiden naar Amerikaans model, hem plots door nazi's in de schoot werd geworpen.

Hij greep die kans met beide handen aan, maar voorzag niet in welk wespennest hij terecht kwam. Zo werd hij verplicht om regelmatig optredens

Ernst van 't Hoff had in 1944 in het bezette België nog veel succes met zijn big-band.

te verzorgen in Duitsland voor soldaten die met verlof waren. Hij werd daar gevierd door jonge Wehrmachtsoldaten en gehaat door de SS. Het leverde veel spanningen en conflicten op. Zijn beste muzikanten liepen eind 1942 over naar het nieuwe orkest van Dick Willebrandts dat niet in Duitsland hoefde te spelen. Van 't Hoff bouwde een nieuw orkest op, maar kreeg in 1944 conflicten met de Nederlandsche Omroep en vertrok definitief naar België waar hij een derde versie van zijn orkest opbouwde. Van deze versie staan twee nummers op deze cd 'Samedie Soir' en 'Chanson d'amour Cubaine'. Een jonge Boy Edgar leverde arrangementen aan o.a. dit orkest. In België, waar de Wehrmacht meer invloed had dan de SS, kon van 't Hoff redelijk vrij plaatopnamen maken, zoals op deze cd te horen is. Deze bigbandopnamen verschenen met Franse titels op de Belgische markt. Wel moest hij optredens verzorgen in de Duitse officiersclubs.

Na de bevrijding werd hij aangesproken op zijn werk in Duitsland. In Nederland moest hij zich melden bij de ereraad voor muziek. Van 't Hoff weigerde en kreeg een speelverbod opgelegd tot 1 januari 1946.

Van 't Hoff bleef echter in België, maar ook daar werd hem het werk voor de Duitsers verweten. Hij bleef doorspelen, maar hij bereikte nooit meer het niveau van de oorlogsjaren en het succes bleef uit. Hij overleed in 1955.

Dick Willebrandts kon met de overgelopen muzikanten van Ernst van 't Hoff eind 1942 aan de slag en leidde in Nederland een bigband die een uiterst professioneel en hoog niveau zou bereiken. De band hoefde niet in Duitsland te werken, omdat Willebrandts een vast contract had met Decca en wat later een deal sloot met de N.O. Met een vast dienstverband hoefde een orkest niet in Duitsland te werken. Dat maakte het orkest aantrekkelijk voor Nederlandse beroepsmuzikanten.

Het voor de oorlog al enorm populaire orkest de Ramblers kreeg veel vrijheden tijdens de bezetting. De twee Joodse muzikanten moesten onvermijdelijk worden vervangen. Maar de band steunde waar mogelijk beide muzikanten. Sem Nijveen was gemengd gehuwd en was tot 1943 veilig, waarna hij onderdook bij Theo Uden Masman. Na de oorlog keerde hij weer terug bij de Ramblers, Sal Doof werd helaas opgepakt en kwam om in de vernietigingskampen.

Maar voor wat hoort wat! De bezetters speelde in wezen een kat en muis spel met de bands van Willebrandts, van 't Hoff en de Ramblers, maar ook met de andere swing groepen en artiesten, zoals The Millers, Eddy Christiani, Frans Wouters. Zij moesten in Hilversum goede swingopnamen maken voor de Deutsche Europäische Sender (D.E.S.). Een propaganda-zender gericht op Engeland. De muziek moest het niveau evenaren van Amerikaanse en Engelse bands, zodat men dacht te maken te hebben met een geallieerde zender. Tevens hoefde men dan geen gebruik te maken van de opnamen van 'entartete' Amerikaanse en Engelse bands. Dick Willebrandts, Ernst van 't Hoff kregen carte blanche om Amerikaanse bigbandmuziek op te nemen voor de D.E.S. Hetzelfde gold voor de kleinere swingcombo's, zoals die van Frans Wouters, The Millers e.a. Ook de Ram-

blers ontkwamen hier niet aan, maar wisten dat deels te omzeilen.

De arrangeurs van de bands, zoals een Pi Scheffer van het orkest van Dick Willebrandts, mochten van de Duitse autoriteiten naar de geallieerde zenders luisteren en de muziek noteren om die vervolgens uit te schrijven en op te nemen voor de D.E.S., met Engelse tekst uiteraard. De teksten waren verder origineel en neutraal. Niet te vergelijken met het Duitse propagandatorkest Charlie and his Orchestra, die inhoudelijk politieke en racistische teksten bevatte.

De D.E.S. opnamen werden dan uitgezonden en vervolgens vernietigd. Tussen de muziek door kwamen dan de propagandaboodschappen. Hoe fout was dat?

Het is bekend dat met name Duitse Wehrmachtsoldaten en piloten luisterden naar deze zender, vanwege de muziek en dat de Britten de doorzichtigheid van dit alles wel gemakkelijk vonden.

De musici zagen het deels opportunistisch: Het verdiende goed, ze konden hun favoriete swingmuziek spelen en ze deden er niemand kwaad mee. Anderzijds stonden ze ook onder druk: werkweigering kon betekenen dat ze hun muzieklicentie verloren en in Duitsland in de oorlogsindustrie moesten gaan werken. Tegenwoordig zien we dit meer als accommodatie dan collaboratie. Op misschien een enkeling na stonden swingmuzikanten ideologisch niet achter de denkbeelden van de nazi's. Na de oorlog werd de discussie over goed en fout nog sterk bepaald door emoties en wilde de meeste musici niet aan deze episode herinnerd worden.

Dick Willebrandts met zangeres Nelly Verschuur 1944

Gelukkig is een deel van de D.E.S. opnamen bewaard gebleven, doordat opnamen naar buiten werden gesmokkeld door o.a. geluidstechnicus van Jan van Oort. Het zijn vooral deze opnamen die laten horen, waartoe de Nederlandse jazzmusici van die tijd in staat waren als ze daartoe de mogelijkheid kregen. Voor de oorlog waren die mogelijkheden maar beperkt en tijdens de oorlog waren die mogelijkheden er voornamelijk achter de gesloten deuren van de Hilversumse studio's als er werd gewerkt aan de opnamen voor de D.E.S. Buiten de studio's werden deze bands bij optredens wel afgeremd door controleurs van de cultuurkamers, maar niet in die mate dat ze hun vaardigheden voor hun studiowerk kwijt raakte. De zeer populaire Ramblers waren daarentegen weer erg belangrijk voor de N.O. Hun muziek moest luisteraars aantrekken, die anders niet naar de N.O. zouden luisteren. Men hoopte zo dat Nederlanders toch de nazi boodschappen meekregen. Praktijk was echter vaak dat de luisteraars na de muziek de zender uitzette en de Nederlandse nazi-aanhangers zich groen en geel ergerde aan de 'entartete' muziek van de N.O.

De D.E.S. opnamen maken het mogelijk dat we op deze cd kunnen genieten van het hoge niveau van het Willebrandts orkest in 1944 met een pakkende versie van 'Gone With The Wind' met zang van een impone-rende Nelly Verschuur en het instrumentale vuurwerk in 'Farewell Blues' met o.a. flitsend klarinet spel van Cees Verschoor. Bijzonder, omdat we van het Willebrandts orkest vooral de D.E.S. opnamen uit 1943 kennen. Begin 1944 werden opnamen van de D.E.S. alleen nog op band opgenomen en die banden zijn met grote waarschijnlijk verloren gegaan. Wel werd af en toe op verzoek een opname van de band op een glasplaat gezet. Zo heeft waarschijnlijk de N.O. van een D.E.S. uitzending uit 1944 een glasplaat laten maken met deze nummers. In hetzelfde jaar zette de Willebrandts band in Brussel voor Belgische Decca een Boy Edgar compositie/arrangement op de plaat met de curieuze titel 'Ratten op de trap' in een arrangement dat sterk herinnert aan de Jimmie Lunceford band uit de V.S. 'Ratten op de trap' was de titel van een boek van Jan de Hartog.

De Hartog, bekend van de bestseller 'Hollands glorie', was in 1943 bij de nazi's in ongenade gevallen, mede omdat hij zich keerde tegen de antisemitische maatregelen van de nazi's. Hij vluchtte uit Nederland en werkte in 1944 bij Radio Oranje in Londen. Het is zeer onwaarschijnlijk dat de titel 'Ratten op de trap' refereert aan een echte rattenplaag! Het zou best wel eens kunnen verwijzen naar de Duitse razzia's tegen de joodse Nederlanders? Deze plaat is zeer zeldzaam en is waarschijnlijk niet lang in de handel geweest of pas direct na de bevrijding van België uitgegeven.

Het Frans Wouters orkest horen we op deze cd met een erg swingende versie van 'I've Got A Pocketfull Of Dreams' op een D.E.S.-opname met een geïnspireerde Coen van Nassou op vibrafoon, Frans Poptie op viool en een Eddy Christiani die Engels zingt met een Hollandse dictie, die de Britten zeker met een glimlach als schots, maar scheef zullen hebben beluisterd! Hij is ook nog met een eigen formatie te horen op een Belgische Decca opname van 'Ik zie de zon' uiteraard met Nederlandse tekst, want Engels was voor openbare opnames verboden. Ook hier weer een stiekem provocerende tekst:

"O, wat een bar slecht weer is het alle dagen, hoort men de mensen klagen. Ik heb maling aan de barometer. Ik zie de zon, ook al schijnt ze niet" Ook dit refereert aan de slechte kant van de Bezetting en anderzijds de voorspelling dat de bevrijding zal gaan komen ook al ziet men het nu nog niet.

De opname werd wijselijk in België opgenomen, maar verscheen ook in Nederland en leverde volgens Christiani een berisping op. Ten slotte de band van Piet van Dijk, die het op eigen kracht en beperkingen moest doen. Hij maakte opnamen op kleine privé labels met een beperkte oplage. Een manier om de kultuurkamer tevreden te stellen was om Duitse titels en nummers te gebruiken, zoals bijvoorbeeld met 'Ich liebe die Sonne, den Mond und die Sterne' en die dan te verzagen. Er werd er nauwelijks naar het jazzgehalte geluisterd, ook al omdat de oplage van deze kwetsbare glasplaten maar zeer beperkt was. Zo moesten swingmusici hun concessies doen om te blijven spelen in een door de autoriteiten afgekeurde muziekstijl als jazz.

Het einde van de oorlog en De Bevrijding

Na de invasie van Normandië en de opmars van de geallieerden richting Duitsland werden de Duitse autoriteiten strenger. Op 5 september 1944, na geruchten dat geallieerden Nederland binnentrokken en Nederlanders juichend de straat opgingen, brak er paniek uit bij de Duitsers (Dolle Dinsdag). Het bleek vooralsnog loos alarm. Maar de sfeer werd nu wel grimmig in Nederland en de maatregelen van de bezetter werden steeds harder.

De N.O. werd opgeheven en er werden ook geen opnamen meer gemaakt voor de D.E.S. De Hilversumse omroeporkesten werden opgeheven en op 23 oktober 1944 moesten ook de Hilversumse musici tot vijftig jaar zich melden voor de 'Arbeitseinsatz' in Duitsland. Dat betekende het einde voor de Willebrandts band en de Ramblers, die al eerder op een zijspoor waren gezet, omdat ze al midden 1944 hun vaste contract verloren bij de N.O. Een deel van de musici dook onder, een ander deel werd opgepakt voor de 'Arbeitseinsatz'. Willebrandts dook onder en Masman bleef thuis. Een deel van de opgepakte Ramblers wisten uit kamp Amersfoort vrij te komen en traden toe tot een gelegenheidsensemble o.l.v. Frans Wouters om in Hilversum opnamen te maken voor een andere Duitse propaganda-

zender onder de naam Arnhems Dansorkest. Door de agenda's van Marcel Thielemans weten we dat deze opname van Sha Sha gemaakt werd op 10 januari 1945. De band bestond uit een deel van de Ramblers, zonder Theo Uden Masman. De naam Arnhems dansorkest voelt niet lekker aan na de mislukte operatie Marketgarden, waarbij de geallieerden in Arnhem een gevoelige nederlaag leden en was waarschijnlijk ook bewust zo uitgekozen door de propaganda afdeling van de nazi's. Thielemans heeft later toegegeven dat ze voor het geld in die band speelde, maar dat het niet kies was, alhoewel de muziek verder onschuldig was. Voor de meeste muzikanten lag het werk praktisch stil tot 5 mei 1945 en dat betekende dat het hoog opgebouwde niveau van de swingbands tijdens de oorlog een flinke terugslag kreeg.

In Engeland, waar veel Engelsvaarders verbleven, werkte enkele Nederlandse swingmuzikanten professioneel in Engelse bands, zoals Max Geldray. De Nederlandse bands hadden niet het niveau van de professionele Nederlandse omroeporkesten, zoals te horen is op de opname die in een beperkte oplage is uitgegeven van de cabaretband van de Prinses Irene Brigade, die vlak voor de bevrijding werd opgenomen in Engeland.

Kees van Dorsser and his orchestra: V.l.n.r.: Charlie Nederpelt, Han de Willigen, Martin Beekmans (dm), Eddie Hamm (b), Kees van Dorsser (tp,ldr), Hans van As-senderp (ts,tb), Frits Touecchio (as), Willy Verra (cl), Henk Bijermans (as), Eugène Vlig (ts). YMCA Club, Krasnapolski, Amsterdam, najaar 1945

De Bevrijding

Op 5 mei eindigde voor Nederland de Tweede Wereldoorlog. Het muziek-leven kwam langzaam weer op gang. Er ontstonden nieuwe bands zoals de Dutch Swing College Band, die te horen waren op Radio Herrijzend Nederland en later internationaal furore zouden maken. Trompettist Kees van Dorsser stelde direct na de bevrijding een nieuwe bigband samen, om het gat te vullen van de Nederlandse orkesten die in België verbleven. Zij vonden o.a. werk in Arnhem bij de clubs van de Britse troepen. Dit uitstekende orkest is helaas helemaal in de vergetelheid geraakt en is op deze cd te horen met het nummer 'Perdido' van Duke Ellington. Nadat de ge-allieerde troepen weer naar huis terugkeerden droogde het werk snel op voor deze band. Zij hadden niet het geluk om bij een omroep vast werk te krijgen. De band werd waarschijnlijk later in 1945 opgeheven. Erg betreu-

Blue Stars o.l.v. Pi Scheffer, ca. oktober/november 1945
Eerste rij v.l.n.r.: Jan de Vries (voc), Pi Scheffer (tb,ldr), Ben Libosan, Bep Rowold, Tinus Bruyn, Tony Helweg, Kees Bruyn (sax), Tweede rij : Hans Vlig (p), Nijs De Leeuw (b), Ermo Veldman (g), Pierre Wijn Nobel, Francis Bay, Jan ter Beek (tb). Derde rij: Leo Wanders, Willy Schobben, Johnny Janssen en Deo Piazza en Aldert Dekker (dm).

renswaardig zo laat deze opname horen. Kees van Dorsser zou wel wat later een vast lid worden van de Dutch Swing College Band en zou zo zijn reputatie vestigen als een uitstekend trompettist.

Dick Willebrandts had tot de bevrijding ondergedoken gezeten en had geen orkest meer. Hij moest zich vervolgens verantwoorden bij de ereraad voor de muziek en kreeg een speelverbod tot eind 1945. Dat leek het tragische einde van een van de beste swing bigbands van Nederland te zijn. Eind 1945 keerde het oude verzuilde omroepbestel weer terug in Hilversum. De AVRO wilde weer een eigen omroep bigband en die kwam er begin 1946 met de oprichting van een geheel nieuw orkest namelijk The Skymasters.

Na wat startproblemen kwamen de Skymasters onder leiding te staan van trombonist en arrangeur Pi Scheffer. Scheffer was ook een van de belangrijke figuren van het Willebrandts orkest geweest. Dat leek tot recent de enige link te zijn met de oude Willebrandts band.

Pi Scheffer heeft direct na de bevrijding geprobeerd de oude Willebrandts band weer bijeen te krijgen. Dat is hem aardig gelukt. Bij gebrek aan vast werk bij de omroep in Nederland werd werk gezocht bij de Amerikaanse militaire bases in België en bij de Amerikaanse officiersclub in Brussel. Ze speelde daar onder de naam The Blue Stars o.l.v. Pi Scheffer. Impressario Jack Kluger alias Jay Clever speelde hierin waarschijnlijk een grote rol en organiseerde ook een platensessie voor het nieuwe Belgische platenlabel Victory. Er werden 10 titels opgenomen. Lange tijd was de enige informatie over deze sessie dat een Nederlandse band de basis vormde. Een nieuwkomer in die band was trompettist Willy Schobben en hij gaf de voorzet tot de oplossing van het raadsel en een foto van de band deed de rest. We horen op deze opnamen mooie Ballads gezongen door de beste Nederlandse crooner Jan de Vries, die schittert in nummers als 'The More I See You', 'I Love You', 'The Song Is Ended' en de hit 'Candy'. Ze vertolkten de gevoelens van de Amerikaanse militairen, die terug naar huis verlangden. De ballads werden aangevuld met de dan populaire swinghits en twee latin nummers die gezongen werden door Maria Zamora, die niet op deze cd staan. In de swingnummers is wel te horen dat deze band ijzersterk was, maar nog niet het niveau terug had gevonden van de Willebrandts band. Wegens gebrek aan werk moest ook deze band begin november 1945 worden ontbonden. Maar Pi Scheffer kreeg eind 1945 het verzoek om voor de AVRO een big-band samen te stellen en gebruikte daarvoor een deel van The Blue Stars. Helaas had een aantal leden al werk gevonden bij The Ramblers en het nieuw opgerichte Metropole Orkest van Dolf van der Linden. De opnamen van The Blue Stars vormen wel de schakel van het Willebrandts orkest naar The Skymasters met Pi Scheffer als spin in het web.

De Ramblers overleefden de 'zuivering' van de eraad voor de muziek en konden later in dat jaar hun 20-jarig jubileum vieren in het City Theater Amsterdam. Voorste rij v.l.n.r.: Theo Uden Masman (p, ldr), Wim Poppink, Fred van Ingen, Tinus Bruyn, Tony Helweg, Kees Bruyn (saxen) Middelste rij v.l.n.r.: Jac Pet (b), Wim Sanders (g), Pierre Wijn Nobel, Marcel Thielemans (tb). Achterste rij: Kees Kranenburg (dm), Ferry Barendse, George van Helvoirt, Sam Nijveen en Jac Bulterman (tp)

De Ramblers

De Ramblers herenigden zich na de bevrijding weer grotendeels onder leiding van Theo Uden Masman. Masman had een aanbod gekregen van Jack Kluger (alias Jay Clever) om met de Ramblers 4 maanden te spelen in de beroemde club 'Boeuf sur le Toit' in Brussel in België. Dat was tijdens de oorlog de thuisbasis van o.a. het orkest van Jean Omer. Het aanbod kwam als geroepen, omdat Masman in Nederland een speelverbod boven het hoofd hing van de eraad voor de muziek. Gelijktijdig regelde Willy Pelgrims van Fonior (de Belgische Decca) opnamesessies voor de Ramblers in Brussel. Die platen verkochten dan weer goed bij 'La Maison

Blue', twee grote platenzaken, waarvan Pelgrims tevens de baas was. Verder was hij concertorganisator en getrouwd met zangeres Tomaha. Een groot deel van die platensessies in Brussel werd al uitgegeven door Doctor Jazz (DJ007: 'The Ramblers in Brussel (1945-1947)'. Op die cd ontbrak het nummer 'Old Josiah', een combinatie van swing en entertainment die nu op deze cd te horen is. Aangevuld met 'Bye Bye Blues' met, hoe kan het ook anders, zang en echtgenote van, zangeres Tomaha! Hoe riant die positie in eerste aanleg was voor Masman en de Ramblers, de toekomst was daarmee niet zeker. Als Theo Uden Masman zou worden veroordeeld door de ereraad voor de muziek voor een lange termijn dan was een terugkeer als omroeporkest bij de VARA verkeken. Een vast contract bij de omroep was essentieel om te overleven op lange termijn. Enkele leden zochten al wat escapes, zoals Marcel Thielemans en André Vandenouderaa, voor het geval dat!

Minder bekend zijn de nevenactiviteiten van Ramblers-arrangeur Jack Bulterman, die zich hier profileerde als leider van een studio formatie bestaande uit de bandleiders Theo Uden Masman en Fud Candrix. In 'Good-night Ladies' horen we swingende en interessante exercities voor strijkers. Masman kreeg uiteindelijk een speelverbod opgelegd tot 1 januari 1946 en wist voldoende werk te behouden in België en kon zijn orkest zelfs versterken met saxofonisten Tinus en Kees Bruyn die werk zochten na de opheffing van Pi Scheffers Blue Stars. Ook kon hij in januari 1946 terugkeren bij de VARA. Op de deze cd zijn de Ramblers begin 1946 in volle glorie te horen in een aircheck van een VARA uitzending met 'Dinah' en een titel die ze nooit commercieel op de plaat hebben gezet 'Gotta Be This Or That'.

De Balans

De Ramblers, ontstaan voor de oorlog, handhaafden zowel in de oorlog als na de oorlog. Bandleider Ernst van 't Hoff lukte het niet meer om het niveau te halen van zijn band tijdens de oorlogsjaren. Dick Willebrandts

keerde helemaal niet meer terug als bandleider, maar zijn nalatenschap ging indirect via Pi Scheffers Blue Stars verder in The Skymasters. De kleinere formaties, zoals die van Piet van Dijk, Eddy Christiani, The Millers e.a., paktten met kleine kleerscheuren hun muzikale activiteiten in Nederland weer op en hadden hun hoogtijdagen pas na de oorlog. In de jaren na 1945 zouden de hoogtijdagen voor de bigbands en swingmuziek snel verdwijnen door de opkomst van de moderne jazz, door de revival van de oude jazz en nog wat later het intreden van de Rock & Roll muziek. Grote bigbands maakten plaats voor de kleinere moderne combo's. Het blijft echter een vreemde paradox dat swingmuziek in Nederland tijdens de oorlogsjaren een hoogtepunt bereikte, terwijl het tijdens de bezetting door de nazi's verboden muziek was. Enerzijds kwam dat doordat de nazi's deze muziek voor eigen doeleinden nodig hadden, anderzijds omdat deze muziek tijdens de bezetting als een vorm van verzet en bevrijding werd gezien door bezet Nederland en daardoor populair was. Met de bevrijding leefde de swingmuziek nog een korte tijd op, maar met het vertrek van de geallieerde Amerikaanse en Engelse troepen en met de tijdelijke terugkeer van de verzuilde samenleving verdween deze muziek weer naar de achtergrond en kwam de nadruk weer te liggen op amusement met een commercieel swingtintje. Maar het kwam (wat later) wel weer in orde!

Nawoord

Deze cd geeft geen representatief beeld van de bands die swingmuziek maakten tijdens de bezetting en de bevrijding in Nederland. Omdat het meest voor de hand liggende materiaal al vaker is uitgegeven hebben wij ervoor gekozen om bekend materiaal te combineren met minder bekend en nog niet eerder uitgegeven materiaal. Het onuitgegeven materiaal bestaat vaak uit unieke en kwetsbare glasplaten. Deze opnamen zijn afkomstig van kleine opnamestudio's, of van de genazificeerde Nederlandsche Omroep, of van een van de Duitse propagandazenders. Maar ook andere

bronnen zijn van belang, zoals de opnamen die in België werden gemaakt door Nederlandse swingmuzikanten tijdens en direct na de bezetting. En natuurlijk opnamen die in niet-bezet gebied werden gemaakt, zoals bijvoorbeeld het nummer 'Herr Hitler wil naar Londen', waarin onverholven de spot wordt gedreven met Hitler! Deze opname werd uitgegeven in het dan nog niet door Japan bezette Nederlands-Indië in 1941. In Engeland waar veel Engelandvaarders verbleven, werd vlak voor de bevrijding in 1945 in een speciale en kleine oplage de opnamen gemaakt van het cabaretorkest van de prinses Irene Brigade.

Ben Kragting, voorzitter

Stichting Doctor Jazz /

Doctor Jazz cd-producties

CD021 ...maar het komt wel weer in order (1940-1946)

Audio Restauratie: Harry Coster
Samenstelling: Harry Coster/ Ben Kragting
Origineel materiaal: Harry Coster, Ate van Delden, Wim Bor,
Ben Kragting, Andreas Schmauder,
Rinus Blijleven
Liner Notes & Research: Ben Kragting jr
Productie: Ben Kragting jr
Art direction/D.E.S.ign: HANZ Dondorp
Sponsors: Hugo van der Laan, Robert van Lanschot,
Ben Rijnveld,
Foto's: Theo Uden Masman

DOCTOR JAZZ

Liefhebbers van traditionele jazz 1900-1955

Stichting Doctor Jazz

Stichting Doctor jazz publiceerde van 1963 tot 2023 het Doctor Jazz Magazine. Het jazztijdschrift voor de liefhebbers van classic jazz in brede zin. DJM bouwde in deze periode een internationale reputatie op. Tot 2023 werd tevens de jaarlijkse 'Doctor Jazz Dag' georganiseerd, waarbij classic jazzbands werden gepromoot en de bijbehorende jazzmarkt een ontmoetingsplaats werd voor jazzverzamelaars, kenners en liefhebbers. Beide initiatieven moesten in 2023 vanwege afnemende belangstelling worden beëindigd. Sinds 2009 geeft de Stichting ook cd's uit, die met name de Nederlandse jazzhistorie belichten, deze zijn mede mogelijk gemaakt door sponsoring van jazzliefhebbers.

Doctor Jazz cd's

Sinds 2009 geeft de Stichting Doctor Jazz cd's uit, die een overzicht geven van de geschiedenis van de Nederlandse jazzmuziek in de periode 1925-1950. Het merendeel van deze cd's zijn nog verkrijgbaar via de Doctor Jazz website: www.doctorjazz.nl/webshop.

In de toekomst zullen via de Doctor Jazz website cd's en publicaties digitaal worden aangeboden, zoals de uitgegeven Doctor Jazz cd's en de Adrian Rollini Discografie van Ate van Delden. Voor meer info: bezoek onze web site **www.doctorjazz.nl**

Voor meer informatie en bestellingen:

www.doctorjazz.nl/webshop

Email: doctorjazz@online.nl

...maar het komt wel weer in orde (1940-1946)

THE RAMBLERS

George van Helvoirt (tp), Jack Bulterman (tp,voc), Sem Nijveen (tp,vln), Marcel Thielemans (tb,voc), Wim Poppink (cl,as,bar,voc) Sal Doof (cl,as) André Vanderouderaa, Frits Reinders (ts), Theo Uden Masman (p,ldr), probably Jac Pet (g), Lion Groen (b), Kees Kranenburg (dm)

VARA-studio 2, Hilversum July 17, 1940

Rollerskatin' On A Rainbow

VARA-opname

ALMARY met ILSA LORITTA ORKEST

Almary (voc), Ilsa Loritta (sax,cl, ldr), ? (tp), ? (ts, cl), ? (p), ? (b), ? (dm)

Probably Cairnhill Road 96, Singapore,
ca. begin 1941

C1988-1 Herr Hitler wil naar Londen

Columbia LJ 556

DICK WILLEBRANDTS EN ZIJN ORKEST

Kees van Dorsser, Frans van der Meer, Jan van Hest (tp), Francis Bay (tb,arr), Pi Scheffer (tb,arr), Ijsbrand van der Ven (tb), Cees Verschoor (cl,as), Tinus Bruyn, Bep Rowold (as), Kees Bruyn, Ben Libosan (ts,bs), Dick Willebrandts (p), Han de Willigen or Wim Sanders? (g), Wim Kroon (b), Aldert Dekker (dm), Jan de Vries (voc)
Hilversum July 20, 1943

AM837 't komt wel weer in orde

Dec M32060

PIET VAN DIJK

Thijs Levendig (tp,voc), Jaap Valkhof or Wim Vermie or Jo van Veersen (cl,as), Piet van Dijk (ts,cl), Willy van der Casteel (p), Arie Valkhof (b), Theo Koppes (dm)
Amsterdam, winter 1943

Ich liebe die Sonne, den Mond und die Sterne (G. Wittkop, F. Funk)

Van Wouw AB 306

EDDY CHRISTIANI

Eddy Christiani (g.voc), Bobby Naret (cl), Rud Warton (acc), Leon Beckand (p), Henri van der Capellen (rhythm-g). Frans Poptie (arr)
Brussels, January 7, 1944

F1078 Ik zie de zon

Dec(B) 8892, M32064

FRANS WOUTERS en zijn orkest

Frans Wouters (b,ldr), Coen van Nassou (vib), Frans Poptie (vln, arr), Eddy Christiani (g,voc), ? (rhythm-g)
Hilversum, 1944

I've Got A Pocketful Of Dreams

D.E.S. Opname

DICK WILLEBRANDTS EN ZIJN ORKEST

Kees van Dorsser, Frans van der Meer, Louis de Haes, Jan van Hest (tp), Pi Scheffer (tb,arr), Jan Koulman, Ijsbrand van der Ven (tb) Cees Verschoor (cl,as), Tinus Bruyn, Bep Rowold (as), Kees Bruyn, Ben Libosan (ts), Dick Willebrandts (p), Tony van Hulst (g), Wim Kroon (b), Aldert Dekker (dm), Nelly Verschuur (voc), Boy Edgar (arr)

Hilversum, april 1944

AM 879 Ratten op de trap (arr BE)

Dec(B) 9174

Hilversum, probably early/mid 1944

Gone With The Wind

D.E.S.

Farewell Blues

D.E.S.

JOHNNY & JONES

Arnold Simon van Wezel (g,voc) en Salomon Meyer Kannewasser (g, voc)
Amsterdam, zomer 1944.

Floep zei de stamper

NEKOS

ERNST van 't HOFF ET SON ORCHESTRE

Ernst van 't Hoff (ldr, cond), Edmond Harnie, Janot Morales, George Clais, Robert Beelaerts (tp), Albert Brinkhuysen, Jos Vandeveld (tb), Peter Packay (vtb), Harry Pohl, Victor Bayens (cl,as), Harry van der Kruk, Joseph Clerckx (ts), Pol Bevernage (ts,bar), Henri Segers (p), Frank Engelen (g, arr), Gene Kempf (b) Jeff De Boeck (dm), Boy Edgar? (arr)

Brussels, May 11, 1944

F1163PB Chanson d'Amour Cubaine (=Rosetta)

Dec(B) 9160

F1166P Samedi Soir

Dec(B) 9161

ARNHEM'S DANSORKEST

Frans Wouters (b,ldr) Ferry Barendse (tp,voc), Jack Bulterman (tp), Marcel Thielemans (tb), ?(tb), probably Fred van Ingen & George van Helvoirt (reeds), ? (p), Wim Sanders? (g), Kees Kranenburg (dm)

Hilversum, January 10, 1945

Sha Sha

Opname niet voor DES

CABARETGROEP VAN DE KONINKLIJKE NEDERLANDSCHE BRIGADE PRINSES IRENE

Jack Stadt (voc), ? (as,cl), Ben de Koning (p), ? (b), ? (dm)

London April/May 1945

Oef. 2-II De band wordt voorgesteld

H.M.V. MG 1

WALLY SLUYZER with the INTERNATIONAL'S DANCE ORCHESTRA

Benjamin 'Wally' Sluyzer (voc), Jeff De Boeck (dm, ldr), Janot Morales (tp), Albert Brinkhuysen (tb), Voc Bayens (as,cl), Victor Ingevelde (ts,cl), Gus Decock (p), Jean Douchamps (g), Roger Peigny (b)

Brussels, May 3, 1945

F1335GD Hot Time In The Town Of Berlin

Dec(B) 9193

THE RAMBLERS DANCE ORCHESTRA (Big Formation)

Theo Uden Masman (p,ldr), George van Helvoirt (tp), Jack Bulterman (tp,voc), Sem Nijveen (tp,vln), Ferry Barendse (tp,voc), Marcel Thielemans (tb,voc), Jos Cléber, Jan Koulman (tb), Fred van Ingen, Tony Helweg (cl,as), Benny de Gooyer, André Vanderouderaa (ts), Wim Poppink (as,bar,voc), Wim Sanders (g), Jac Pet (b), Kees Kranenburg (dm)

Brussels, July 24, 1945.

F 1360 Old Josiah

Dec(B) 8038

JACKIE BULTERMAN AND HIS ORCHESTRA

Jack Bulterman (tp,ldr), George van Helvoirt (tp), Fred van Ingen (cl), Jules Thirion (ts, bass-cl), Sem Nijveen, André Vanderouderaa, Fud Candrix, René Costy (vln), Theo Uden Masman (p), Wim Sanders (g), Jac Pet (b), Kees Kranenburg (dm)

Brussels september 27, 1945

F1385 Good Night Ladies

Dec(B) 8050, M32093

THE RAMBLERS

Same as July 24, 1945

Albert Brinkhuysen (tb), Victor Ingevelde (ts) replace Marcel Thielemans and Andre Vandenouderaa. Tomaha (voc) added

Brussels, October 6, 1945

F1403 Bye Bye Blues

Dec(B) 9212

PI SCHEFFER BLUE STARS (labeled as Jay Clever & his Orchestra)

Bezetting: Jack Kluger as Jay Clever (supervisor). Pi Scheffer (ldr,tb), Willy Schobben, Leo Wanders, Johnny Jansen, Deo Piazza (tp), Francis Bay, Jan Terbeek, prob. Pierre Wijn Nobel (tb) Ben Libosan (ts,cl), Bep Rowold (ts,bar), Tinus Bruijn (as,cl), Kees Bruijn (ts,cl), Cees Verschoor or Tony Helweg (as,cl), Hans Vlig (p), Erno Veldman (g), Nijs de Leeuw (b), Aldert Dekker (dm) Jan de Vries as Kenny Joy (voc)
Brussels, ca september-october 1945.

7097 I Love You, I Love You, I Love You
Sweetheart of All My Dreams

Vict 9028

- Vict 9027
Vict 9027
Vict 9029
Vict 9030
Vict 9028

Kees van Dorsser (tp,ldr), Hans van Assenderp (ts, tb), Eugène Vlig (ts), Frits Touecchio (as), Henk Bijermans (as), Willy Verra (cl), Charlie Nederpelt (p), Han de Willigen (g), Eddie Hamm (b), John Engels sr or Martin Beekmans (dm)
Den Haag, prob. autumn, 1945

GTB glasplaat

Theo Uden Masman (Ldr), George van Helvoirt (tp), Jack Bulterman (tp,voc,arr), Sem Nijveen (tp,vln), Ferry Barendse (tp,voc), Marcel Thielemans (tb,voc), Jos Cléber, Jan Koullman or Francis Bay (tb), Tinus Bruyn, Fred van Ingen, Tony Helweg (cl,as), Kees Bruyn (ts), Wim Poppink (ts, voc), Theo Uden Masman (or Ger van Leeuwen?) (p), Wim Sanders (g), Jac Pet (b), Theo Kransenburg (dm)
Hilversum, aircheck, early 1946. Announcer Evert Garretsen (VARA)

Simplex glasplaat

Jeff De Boeck (dm,ldr), Janot Morales, Edmond Harnie (tp), Albert Brinkhuysen (tb), Victor Bayens (as,cl), Victor Ingeveldt (ts,cl), Gus Decock (p), Jean Dou-champs (g), Roger Peigny (b), Wally Sluzyer (voc)
Brussels, April 19, 1946

Dec(B) 9228

...maar het komt wel weer in orde (1940-1946)

Nederlandse swingmuziek: Van bezetting naar bevrijding

DJ 021

Maar het komt wel weer in orde (1940-1946)

THE RAMBLERS	
1. Rollerskatin' On A Rainbow (B. Rose, I. Kabal, H. Warren)	4:13
ALMARY met ILSA LORITTA ORKEST	
2. Herr Hitler wil naar Londen (J. de Bie / Almary)	3:02
DICK WILLEBRANDTS en zijn orkest	
3. 't Komt wel weer in orde (J. Broekbuis)	2:30
PIET VAN DIJK en zijn orkest	
4. Ich liebe die Sonne, den Mond und die Sterne (G. Wittkop, F. Funk)	2:24
EDDIE CHRISTIANI	
5. Ik zie de zon (E. Christiani, H. Dunk, R. Luco)	2:37
FRANS WOUTERS en zijn orkest	
6. I've Got A Pocketful Of Dreams (J. Burke, J. Monaco)	2:40
DICK WILLEBRANDTS en zijn orkest	
7. Ratten op de trap (Boy Edgar)	1:52
8. Gone With The Wind (A. Wrubel, H. Magidson)	3:54
9. Farewell Blues (P. Mares, L. Roppolo, E. Schoebel)	2:31
ERNST van 't HOFF et son orchestre	
10. Chanson d'Amour Cubaine (= Rosetta) (Earl Hines, H. Woode)	2:42
11. Samedi Soir (H. van der Kruk)	
JOHNNY & JONES	
12. Floep zei de stamper (Trad.)	2:22
ARNHEM'S DANSORKEST	
13. Sha Sha (J. Van Heusen, Kurtz, King)	2:50
CABARETGROEP van de PRINSES IRENE BRIGADE	
14. De band wordt voorgesteld (Max Geldray)	2:01

WALLY SLUYZER & International's Dance Orchestra	
15. Hot Time In The town Of Berlin (J. Buskin, J. DeVries)	2:35
THE RAMBLERS	
16. Old Josiah (P. Packay)	2:51
JACKIE BULTERMAN and his ORCHESTRA	
17. Good Night Ladies (Trad.)	2:50
THE RAMBLERS	
18. Bye Bye Blues (F. Hamm, D. Bennett, B. Lown, C. Gray)	2:43
PI SCHEFFER BLUE STARS (as Jay Clever & his Orchestra)	
19. I Love You, I Love You, I Love You (A. & K. Fitch, B. Lowe)	2:28
20. Candy (M. David, J. Whidney, A. Kramer)	2:39
21. Mop Mop (T. Wilson, J.C. Heard)	2:50
22. You Oughta Be In Pictures (E. Heyman, D. Suesse)	2:30
23. The More I See You (M. Gordon, H. Warren)	2:26
24. The Song Is Ended (I. Berlin)	2:49
KEES VAN DORSSER ORKEST	
25. Perdido (J. Tizol)	2:28
26. THE RAMBLERS	
26. Dinah (H. Akst, S. Lewis, J. Young)	3:17
27. Gotta Be This Or That (S. Skylar)	2:48
WALLY SLUYZER & The International's Dance Orchestra	
28. My Yiddische Momme (J. Yellen, L. Pollack)	2:43

Total playing time: 77:51

De discografie en de volledige liner notes zijn gratis te downloaden via www.doctorjazz.nl/CDboekje21

© Stichting Doctor Jazz - 2025

Maar het komt wel weer in orde (1940-1946)

DJ 021